

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

سه شنبه ۱۵ جون ۲۰۲۱

فریده نوری

افغانستان

قندهار در دام طالبان

قسمت سوم و آخر

در حالیکه قوای خارجی افغانستان را ترک می کنند، طالبان با حملات بالای قندهار، که گهواره تاریخی حرکت های اسلامی در جنوب افغانستان می باشد، به فتوحات خود می افزایند.

به بسیار سختی از موقعیت های شان از برکت حملات هوایی بیرون رانده شدند، لکن در همه جای ها، از خود به هزاران هزار ماین و دام های انفجاری گذاشته اند. مردم به غیر از فرار هیچ نوع انتخاب دیگر ندارند.

فرستنده خاص مجله فیگارو (Figaro Magazine) در ساحه

Margaux Benn (texte) et Andrew Quilty (photos)

تاریخ: چهارم جون ۲۰۲۱

مترجم: فریده نوری

طالبان قریه ها را محاصره و اشغال نمودند، و با گذاشتن مواد

منفجره در اطاق های اطفال، آنان را نابود میکنند، در این دوزخ و جنگ، کودکان

قربانی های بی گناه اند

به ادامه گذشته:

اعلان یک شکست:

بین ماه نوامبر ۲۰۲۰ میلادی زمانی که طالبان در ولسوالی ارغنداب مسلط شدند و اپریل ۲۰۲۱ میلادی، زمانیکه ولسوالی توسط قوای دولتی دوباره گرفته شد، زیاده تر از شانزده هزار فامیل از قریه های خود فرار کردند تا در شهر و یا در دشت، در همان جایی که کمپ های ناسالم و کثیف به عجله بنا شد، پناه ببرند. بدون کوچکترین کمک دولت و نه کمک مؤسسات خدمات بشری.

در حومه شهر قندهار کمپ بیجا شدگان که مشتمل می باشد به ده ها خیمه که توسط تکه های مستعمل برای پناه دادن به تعداد ۱۵۰۰ بیجا شده پهن گردیده است. صدای جنگ از فاصله کمتر از ده کیلومتر شنیده می شود.

فامیل ها می کوشند در بالای این زمین ریگزار و سنگلاخ، که دورادور آن توسط کوه های خشن که دارای رگ های سیاه می باشد، احاطه شده است و در تابستان درجه حرارت تا به چهل و پنج درجه سانتی گراد بالا می رود به زندگی و بقای خود ادامه بدهند.

یک گروپ کوچک در حالت بار نمودن اشیاء و لوازم در یک موتر کهنه می باشد، اشیاء و لوازم مذکور عبارت است از بکس ها، خریطه ها و دوشک ها که می کوشند آن ها را در بالای موتر با یک رسمان ببندند. در در صندوق عقب موتر به تعداد سه طفل جا داده شده است اطفال می کوشند تا مرغ ها را در بالای زانو های خود محکم بگیرند، سه طفل دیگر در عقب موتر با پدر کلان و مادر کلان شان نشسته اند.

صالح محمد سی ساله می گوید: «ما متیقین نیستیم که قریه ما از ماین پاک شده باشد، اما من فکر می کنم که حملات قطع شده است».

مانند تمام باشندگان این کمپ، پدر فامیل در مقابل یک دوراهی قرار دارد: آیا بکوشد تا به خانه های شان که پُر از مواد انفجاریست برگردند و یا این که در این دشت از تشنگی هلاک شوند.

گُل بی بی، یک زن هفتاد ساله با چهره گودی مانند و با جسم کوچک و باریک، که تمام باشندگان کمپ به وی احترام دارند، با خشم و عصبانیت می گوید: «یک مؤسسه در کمپ یک کانتینر آب را گذاشته بود، اما سه روز قبل آن را ربودند، در این ماه رمضان و ماه صدقه، کمک و خیرات!».

البته این نوع صحنه از طرف اکثریت باشندگان کمپ تکراراً گفته می شود: یگانه منبع آب آشامیدنی در این دشت سوزان و کشنده، توسط اشخاص ناشناس ویران می شود و برده می شود.

دور از انظار، رشید و گُل جان خیمه خود را به یک مکان مقدس مبدل نموده اند، سه ماه از رسیدن این زوج جوان با چهار طفل خورد سال در کمپ می شود. گُل جان سی ساله ۹ ماهه حامله است.

دوگانگی هایش زربی بی و گُل صنم، در کمپ تولد شدند. گُل جان با چهره معصوم، چشمان سیاه، متأسف است و می گوید «من نمی توانم آن ها را شیر بدهم، و ما هیچ چیز نداریم برای تغذیه آنها»، شوهرش نگاه های غمناک به طرفش می اندازد و به آهستگی می گوید: « که خانمش بعد از ولادت هیچ خوب نیست، برایش مشکلات پیش شد و فلج شد و خود را شور داده نمی توانست، حتی سر خود را تکان داده نمی توانست». صبح وقت مرد ها همه در یک گوشه برای نماز صبح جمع شدند، و در یک صف منظم، با متانت و با شکوه، آن ها برای متفق شدن، وحدت و همنوایی دعا کردند.

در اواسط ماه اپریل یک مسئول قوای امنیتی افغان اطمینان و خاطر جمعی داد که عملیات ماین پاکی در ارغنداب در ظرف سه روز ختم می شود. یک ماه بعد هنوز هم عملیات در جریان است. یک تعداد دیگر ولسوالی ها در دست طالبان است.

در قندهار مانند دیگر ولایات، قوای امنیتی ملی در حالت دفاع می باشند. در خوبترین حالت یک قلمرو را مانند ولسوالی ارغنداب دوباره می گیرند. طالبان به پیشروی خود ادامه می دهند: در قندهار به سرعت پیش می روند. زیادترین قلمرو را، که تا حال دیده نشده بود به دسترس دارند، زمانی که نزدیک بود پایتخت ولایتی را اشغال کنند، پولیس و اردوی افغان پایگاه های خود را رها نموده و به مراکز خود، در شهر ها سنگر گرفتند، یک مقام بلند پایه افغان در دفتر خود در کابل اعتراف کرد که «طالب ها پیشروی می کنند، اردوی افغان در قندهار و در تمام افغانستان متحمل تلفات می شود».

رها نمودن ویک حالت متروکه:

در عین زمان، و طبق یک معاهده که در ماه فبروری سال ۲۰۲۰ میلادی با طالبان به امضاء رسید، قوای خارجی باید کاملاً افغانستان را تخلیه کنند. امریکا یک متحد قوی برای اردوی افغانستان بود، که همراه با قوای امنیتی افغان قدرت مقابله با طالبان، داعش و دیگر جبهات مسلح را داشتند.

یک افسر بلند پایه دولت می گوید: «قوای هوایی ما ظرفیت مقابله و ضربه هوایی را بدون کمک امریکایی ها دارد». اما برای تحت کنترل داشتن ضربه و مقابله، طیارات و هلیکوپتر های جنگی افغانستان به بمب های معلق و پیچیده و قیمتی امریکایی وابسته می باشد.

فلهذا افسر بلند رتبه اردوی افغانستان از ضعیف شدن و از بین رفتن کمک های لوژستیک و مادی امریکایی ها هراس دارد.

«امریکایی ها آمده بودند که در مقابل تروریسم بجنگند، و علاوه نمود، آن ها شکست خوردند، و حالا می روند.....»

خدا حافظ افغانستان!».«

